

Lászlóffy Csaba

Végső megoldás

Medve Doktor praxisában
 volt pár nehéz páciens,
 ámde nem járt senki hozzá
 annyit, mint Ordas Ferenc.
 „Hull a szőröm, doktor úr, még
 megérem, kopasz leszek!”
 „Lássuk csak... Majd fölírok haj-
 serkentő eszencet!”
 „Doktor úr – egy hét se kellett,
 s jött lihegve újra az
 Ordas család feje –, baj van!...”
 „Halljam hát, mi a panasz?”
 „Romlik a szemem, ha nyúlra
 nyitom (nem úgy, mint a szám),
 hunyorogva elsötétül,
 sokszor kettőt lát, az ám,
 egy áldozat helyett... azt se
 tudom, melyiket vegyem
 üldözőbe hamarjában;
 hunyorogva rávetem
 magam a közelebbikre,
 s kiderül, hogy nincs is ott.
 Közben a másik elillant.
 Avagy az se volt?!... Titok.”
 Medve Doktor mézvigyorral
 türelemre inti a
 beteget, és tudja mindig,
 hogy mit kell felírnia.

Harmadszor is beviharzik
 Ordas Úr, morog, hörög:
 „Rosszul hallok mostanában,
 már csak álomban zörög
 talpam alatt törött ág vagy
 tölgyerdőben az avar!
 Képzelheti, doktorkám, mily
 kimerítő, és zavar...”
 „Önnek fülhallgató kéne.”
 „Nem elég a szemüveg?!”
 „Azt a múltkor ajánlottam...”

„Jó, hogy nem egy műfület
 akar rám szólni! Jobb üzlet-
 ember, mint orvos maga!”
 S hátna veregeti házi
 orvosát Ordas koma.

Hallókészülék s öt és fél
 dioptriás szemüveg! –
 Alig ismeri fel Medve
 Doktor őt legközelebb.
 Ordasfalvi Ordasoknak
 legutolsó sarja, ím,
 ráncos képpel, sápadozva
 kesereg a bajain.
 „Elhagyott a szerencsém, vagy
 megátkozott valaki?
 Ugye el se hinné rólam,
 ha nem mondanám, doki?!...”
 Szeme alatt táskák, nyelvét
 annyiszor harapta el,
 hogy új kéne abból is, hisz
 a zsákmányt már nincs mivel
 lecsúsztatnia a torkán...
 Na de a sok baj között,
 mit homloka eltakar, most
 az fáj, amiatt nyüzsög.
 „Képzeld el, öregem, mintha
 én lennék az üldözött!...”
 A letegezett vén doktor
 udvariasan köhög.
 Milyen recept mentené meg
 Ordas Úrból ezt meg azt?
 Mit ajánljon még *e fejnek*,
 hogy ne halljon új panaszt?
 (Lám, a magabiztos farkas
 félénkebb, mint egy veréb!)
 Ez is, az is csak hazugság,
 félmegoldásból elég...
 Nem habozik hát, s kimondja:
 „Kicserélem a fejét!”

A felfuvalkodott ponty meséje¹

Vízre hajlott egy nyírfaág levele,
egy hintázó ponty bámulgat lefele.
Meglátja a ponty, a szeme kimered:
„Mit szólsz, hogyha elkapom a levelet?”
– szól nagy böszén, s egy hullámra hágva, ím,
magasba szökik... A nyírfa ágain
minden levél remegni kezd, csak a ponty
kacag egyet, s többé rá se hederít.
Nosza, dühös lesz a ponty, és még nagyobb
hévvel ugrik föl.

„Hogy megtudd, ki vagyok
– pöfög egyet mérgesen a ponty fele –,
védd az irhád, nemcsak az ág levele
lesz reggeli zsákmányom, ha akarom!”
„Éhgyomorral ábrándozó, kis barom,
én már kisépertem, és az asztalom
megterítve az ebédet várja itt!”
– szól le a ponty, s összecsapja szárnyait
nevetében. Ettől a ponty még vadabb
ficáncolásba kezd, mígnem fennakad
uszonyával a fán, s egyik nyurga ág
vagy túske a kopoltyúját szúrja át.

Ijedezve röpdös a ponty: „Rusnya ág!” –
Farktollát is bevérezte, önmagát
nem kímélve tépdés ágat, levelet,
segít is a pontynak, de az víz helyett
szárazföldre pottyán, úszópikkelye
füvön csúszva húzza egy gödörbe le.
„Szánom, bánom, hogy ez történt” – így a ponty.
– Te, szárazra vetve... itt hullám se ring...”
„Nem oly nagy különbség köztünk az a hang”
– liheg a ponty, miként egy sáros varangy,
s minden izmát összeszedi, hogy a part
szélét elérje, megpróbál és akar
lélegezni, de a kopoltyúja nem
bírná... Mint akinek egy hang idegen!
Ezt a ponty gondolja csupán. „Jaj, te ponty,
a vízben még jó sokáig szabadon
élhettél volna. Kár volt az izgalom!”
Mire a ponty feje önérzetesen
egy utolsót rándul: „A becsületesem!...”

(Valóban nem mindegy az az: *i* vagy *o*?
Ugyan!... Ki elhiszi, hiú s öncsaló.)

¹ Gárdonyi Géza nyomán

(H)altató

A sűrű erdei homályban
csak a halállal tarsolyában
baktat az örök baka.
A hajnali párbajvívástól,
estig tartó kaszabolástól
kimerülten, nem csoda.

Hollóraj ezüstlő holdfényben,
dögmadarak az izzó égen,
ugyan mire vártok itt?
Kardélre hányini a világot? –
Az obsitos tátog és kráskog
(régóta csak álmodik).

Fél szem cikázik összevissza,
fél könnyeit a föld beissza;
ide mereng, nem oda.
Nem néz tengert, és aki látott,
nem lát többé már Ararátot –
az ám, elhullt a *java*.

„Vérmedve ballag puha hóban,
vadkan-agyar turkál *jonhodb*ban,
késő van, aludj, lovam!
Örökkévalóság jön, Ráró;
testedet nem pók szőtte háló
növi be majd finoman.”

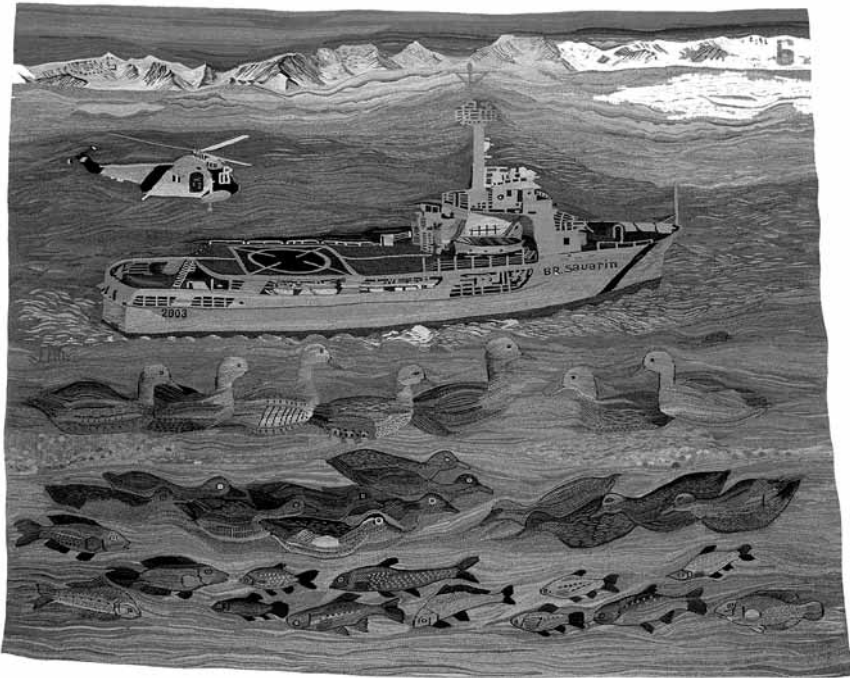
Hívták szirének, Babilon
hetérai, meg mobilon
robogó vagy menekült-
vonatba zsúfolt, bús nők, másak,
nem tengeri hántástól hektikásak,
de ő csak a harci kürt

harsogására fülelt végig,
nem ismert szerelmet, csak égit,
mint ki megváltást remél.
Ha már a keselyűk nem rágják:
hol egy cérnaszál, bár a máját
összefércelni, míg él?!

Nincs lába, így hát nem biceg,
 kutya baja, ha szendvicset
 nem zabál és nem iszik
 sokat (habár szívesen enne,
 hisz a bélműködése renyhe
 az éhkopptól egy kicsit).

Végtagjai elnehezültek,
 agyára is ólomsúlyt ültet
 a végső pillanat
 a cafatokká szertesabdalt
 ábrázatát a hervadattal
 takaró csákó alatt.

„Nocsak, játék katona lettem?!”
 Nem sír, s röhög eszeveszetten;
 ólom-pózba merevül.
 Nem kell ő életnek, halálnak;
 puszta a föld, minden kiszáradt,
 a folyómeder csak űr,
 mint könnytelen szemek – nem várnak
 senkit, sehol se fény, se árnyak –,
 de valami szúr belül.

EAT OR TO BE EATEN